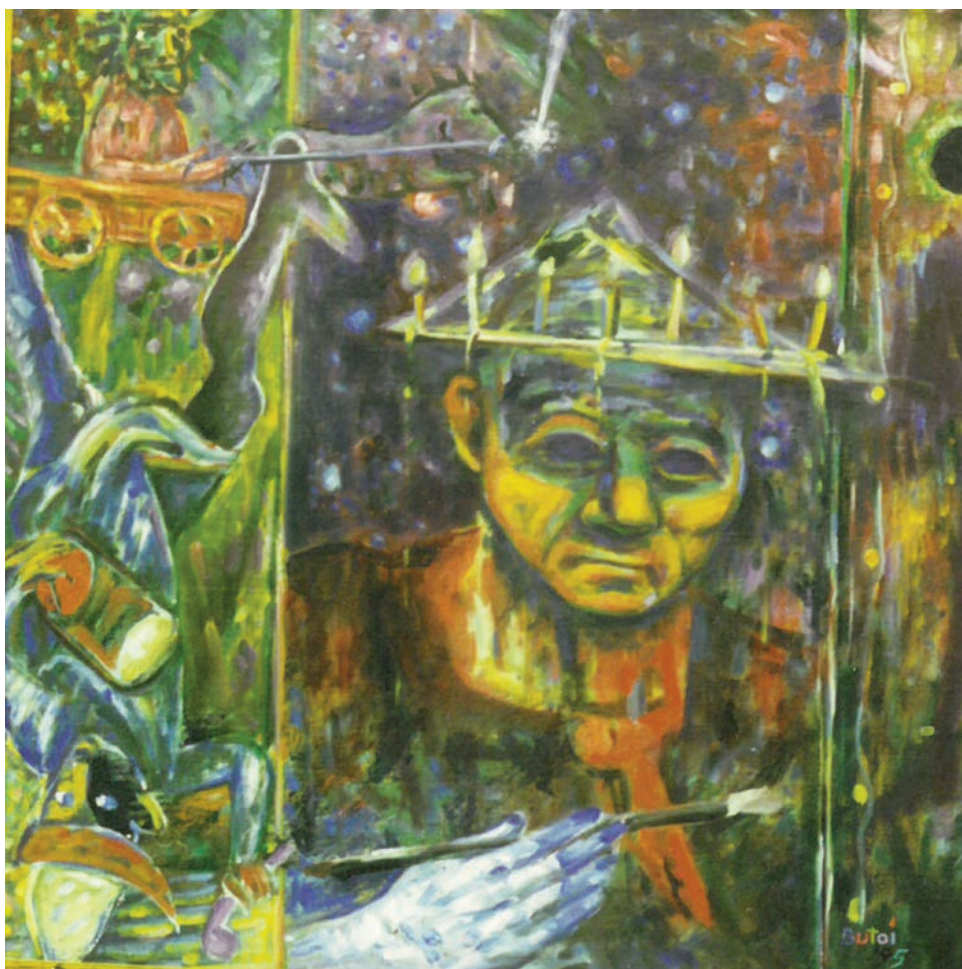

JURNAL DE ADOLESCENT ȘAGUNIST

„Am dorit întotdeauna să fiu o rațiune care înțelege infinitul”

Luni, 27 octombrie

Trebuie să începi întotdeauna cu „începutul”, care e atât de arbitrar încît putem lua orice dată ca origine, fără a o avea, însă, pe cea reală. Putem să considerăm că lumea începe cînd ne-am născut sau cînd am murit, dar acestea nu se pot aplica timpului, suprema definiție, care nu are început și sfîrșit, existînd prin sine însuși ca un zero infinit.

Nu am să caut să scriu fapte senzaționale, ci doar puncte de reper ale unei vieți obișnuite, cu transformări și atât de neînsemnate [...], dar colosale în perspectiva timpului.

O zi obișnuită. Liceul se dovedește a fi ceva obișnuit și nu zeesc, supranatural, e o instituție și atât. Elevii, buni și

răi în acea combinație nedefinită, care e societatea omească. Io la germană. Am răspuns ca prin vis, un alt eu, sau două gîndiri – una principală, opacă sau pierdută în infinitul căutării, cealaltă, împreună cu trupul, răspunzînd, scriind. Cuvintele, cunoscute deja. Se nasc din mine fără nici un efort, ca un fluid din apa lacului de munte. Și atîta liniște, atîta desprindere, depărtare. Privesc la clasă. Liniștea curiozității, iar ici-colo o față zîmbește, poate mie,

poate colegului sau altei siluete masculine din sufletul ei. Nu știm niciodată cine e celălalt. Scriu. Citesc cu glas tare, puternic, de care mă mir și eu. Și ascultarea asta e o frică în care opacul vrea să acopere tot, frica de depărtarea aceasta, că mă voi pierde în gînd. Răsuflu ușurat sehr, sehr zer, gut mușina.

Capul, cufundat într-o mare de ulei, e strîns parcă de peste tot, fiecare porțiune, de parcă, s-a prăvălit cerul peste mine.

Pauza.

Colegii s-au întors, și cei de la engleză se bat, se ceartă, se fugăresc, învață.

– Ce avem acum, fizică sau naturale?

– Nu știi? Spun, parcă obosit de întrebare și de mine și de lume.

– Fizică, veni răspunsul din altă parte.

Larmă. Privesc fără gînd mulțimea acestor trupuri vi-rile care se agită și îmi amin-

tesc de educația fizică. „Un, doi, stîng – drept, stîng... stîng. Batem podeaua cu picioarele, închipuindu-ne puternici. Nu soldați. Toți am înțeles cel puțin atîta, grozăvia războiului. Un, doi, un doi...”

Întră profesoara. Ne sculăm în picioare, mînați, parcă, de un resort. Eu – sînt bolnav, constat puțin dezamăgit și nepăsător. Și ce luminează. Liniște.

Stilourile, pixurile, creioanele aruncă pe caiete lumea existenței prin literele atît de diferite, dar care înseamnă același lucru. Galilei. Căderea corpurilor mi se arată în rigiditatea fenomenului fizic, nu așa periculoasă, subiectivă ca o cădere a trupului viu de pe o stîncă. Unghiuri. Depinde de unghiul din care privești viața. Fiindcă e infinită, ea ne dă tuturor posibilitatea să o vedem, după caracter sau împrejurări, roză, veselă, mohorâtă, banală, periculoasă, dulceagă, plină de neprevăzut, surprinzătoare, frumoasă, ostilă, urîță etc.

Deci corpul cade cu o accelerație de 9,8 m/s? Poate că îmi va prinde bine să știu cînd voi cădea cît îmi mai rămîne de trăit: o clipă, două – un secol, două. Viața poate să îți ofere și să îți ia orice. Trebuie numai să știi să ceri.

Pauză.

O oprire, o oază de nimic în oceanul, tumultuos, de învățătură. Iarăși trupurile virile, încă necoapte, se agită. Pauzele sînt mereu aceleași, dar totuși altele.

Și eu, ce indiferență mă cuprinde, ca pe un călător în univers, oprit aici pe acest bob de piper – pămîntul.

Am căzut din marea fizicii în cea a botanicii, care îmi arată că o floare e formată din celule, țesuturi, fiecare amănunțit arătat, încît îmi vine să mă gîndesc, privind o floare, unde sînt vasele libero-lemnoase, epiderma.

Toată știința e, de fapt, o aducere la realitate a omului, care totuși dorește să se creadă un unicat, un tot care gîndește, un OM, fără definiție, organe țesuturi; vrea să fie ce crede că e, adică o vâpaie, o inteligență, o forță materială. Și totuși mai trebuie să visăm, pentru că așa cum inteligența ne desparte de animale, așa și visele de calculatorul electronic.

Pe zi ce trece aflu că fiecare lucru de care mă entuziasmez are o explicație simplă, normală, nepăsătoare.

Aflu cum se formează inelele copacilor – atît de banal încît îmi vine să urlu – eu care credeam că e un răboj al copacului, un fel de stare civilă, și mai tîrziu minunea copacului care ne vorbește.

Atunci, pe ce se bazează poezia? Pe noi, pe oameni, numai pe oameni, numai noi sîntem poezie, restul e materie, e știință, e tot ce vreți, în afara de poezie. Dar noi, noi sîntem poezie, pentru că o dorim, pentru că avem gustul ancestral al irealului, al necunoscutului, al idealului.

Orele se termină. Sunetul, un salvator ce dă sfîrșitul (?), ajunge la urechi.

Plecăm. Părăsim o instituție, care e, totuși, un munte, pentru a ne întoarce.

27 octombrie 1968
(clasa a IX-a)

Nici o durere nu te înalță deasupra celorlalți dacă nu înveți să înțelegi.

Cu ce am pămîntesc trăiesc absolut în prezent. Cu ce am har trăiesc în trecut și viitor.

Patima artistului e o patimă obiectivă.

Dincolo de ce sînt azi e un mîine pe care nu pot să-l prevăd, ci numai să-l doresc.

Pentru mine singura lume pe care pot să o stăpînesc e lumea poeziilor mele. Dar pot să o stăpînesc numai prin dragoste.

Dragostea de oameni nu e o vorbă goală. E o necesitate superioară a unei specii superioare.

Dacă nu cu talent degeaba muncești, dacă îl am e păcat să nu muncesc.

Eu muncesc pentru că există o șansă pentru mine de a avea talent și nu merită s-o ratez. Nu pentru mine, pentru ceilalți. Pentru că norocul orb de a avea talent mă obligă să-l realizez în așa fel încît această calitate investită în mine (prin hazard – dar asta nu mă poate absolvi) să se realizeze maxim, pentru frumusețea și blîndețea sufletului omenesc.

Cred că sînt un om pur nu pentru că nu am avut experiențe degradante, ci pentru că cred în continuare în ceilalți. A nu mai crede în noblețea celorlalți îți dă mîină liberă pentru orice mîrșăvie.

Întră profesoara. Ne sculăm în picioare, mînați, parcă de un resort. Eu – sînt bolnav, constat puțin dezamăgit și nepăsător. Și ce luminează. Liniște.
Stilourile, pixurile, creioanele aruncă pe caiete lumea existenței prin literele atît de diferite dar care înseamnă același lucru. Galilei. Căderea corpurilor mi se arată în rigiditatea fenomenului fizic, nu așa periculoasă, subiectivă ca o cădere a trupului viu de pe o stîncă. Unghiuri. Depinde de unghiul din care privești viața. Fiindcă e infinită, ea ne dă tuturor posibilitatea să o vedem, după caracter sau împrejurări, roză, veselă, mohorâtă, banală, periculoasă, dulceagă, plină de neprevăzut, surprinzătoare, frumoasă, ostilă, urîță etc.
Deci corpul cade cu o accelerație de 9,8 m/s? Poate că îmi va prinde bine să știu cînd voi cădea cît îmi mai rămîne de trăit